

КОМУНІКАЦІЙНА СТРАТЕГІЯ АДМІНІСТРАЦІЇ ДЖО БАЙДЕНА ЯК ІНСТРУМЕНТ ВІДНОВЛЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ІМІДЖУ США

COMMUNICATION STRATEGY OF THE JOE BIDEN ADMINISTRATION AS A TOOL FOR RESTORING THE INTERNATIONAL IMAGE OF THE UNITED STATES

Сагановський Р.М.,

orcid.org/0009-0004-6389-4731

аспірант кафедри міжнародних відносин і дипломатичної служби
Львівського національного університету імені Івана Франка

У цій статті розглядається комунікаційна стратегія адміністрації Джо Байдена як спроба відновити міжнародний імідж та авторитет Сполучених Штатів після президентства Дональда Трампа. У статті відновлення іміджу розглядається як процес, що поєднує стратегічні наративи, орієнтованість на союзи, публічну дипломатію та інституційну поведінку. Використовуючи теоретичні підходи м'якої сили, стратегічної комунікації та репутаційної політики, у ній аналізується, як повідомлення «Америка повернулася» було розроблено, передано та сприйнято у період з 2021 по 2024 рік. З методологічної точки зору, у дослідженні застосовується якісний контент-аналіз офіційних промов, стратегічних документів, комюніке самітів, результатів публічної дипломатії та науково-політичної літератури. Результати показують, що комунікаційний успіх був найсильнішим там, де риторика відповідала видимій реалізації політики: відновлене співробітництво з НАТО та ЄС, скоординована дипломатія щодо війни Росії проти України та участь у багатосторонніх інституціях. Водночас зростання авторитету залишалося нестійким через внутрішню поляризацію, шок від виведення військ з Афганістану та неоднозначне сприйняття ідеології просування демократії в країнах Глобального Півдня. У статті стверджується, що адміністрація Байдена досягла часткового відновлення репутації, але не повного. Головний внесок полягає в тому, щоб продемонструвати, що сучасна політика США щодо формування іміджу полягає не стільки в одноразових риторичних корективах, скільки в стійкому зміцненні авторитету в умовах геополітичної конкуренції та внутрішньої невизначеності. Дослідження також підкреслює роль адаптації комунікації до різних аудиторій та значення цифрових каналів публічної дипломатії для посилення впливу. Воно показує, що узгодженість між наративом і політикою є ключовою для відновлення довіри. Нарешті, робота пропонує рекомендації для майбутніх адміністрацій щодо стійкої та прозорої комунікаційної стратегії.

Ключові слова: зовнішня політика, дипломатія, США, публічна дипломатія, «м'яка сила», стратегічні комунікації, сприяння демократії.

This article examines the Biden administration's communication strategy as an attempt to restore the international image and authority of the United States following Donald Trump's presidency. The article views image restoration as a process that combines strategic narratives, a focus on alliances, public diplomacy and institutional behaviour. Drawing on theoretical approaches to soft power, strategic communication and reputation management, it analyses how the 'America is Back' message was developed, communicated and received between 2021 and 2024. From a methodological perspective, the study employs qualitative content analysis of official speeches, strategic documents, summit communiqués, public diplomacy outcomes and academic and policy literature. The results show that communication was most successful where rhetoric corresponded to visible policy implementation: renewed cooperation with NATO and the EU, coordinated diplomacy regarding Russia's war against Ukraine, and participation in multilateral institutions. At the same time, this rise in prestige remained fragile due to domestic polarisation, the shock of the withdrawal of troops from Afghanistan, and the mixed reception of the ideology of promoting democracy in the Global South. The article argues that the Biden administration has achieved a partial restoration of its reputation, but not a complete one. The main contribution lies in demonstrating that contemporary US image-building policy consists not so much of one-off rhetorical adjustments as of the sustained consolidation of authority amid geopolitical competition and domestic uncertainty. The study also highlights the importance of tailoring communication to different audiences and the significance of digital public diplomacy channels in enhancing impact. It shows that alignment between narrative and policy is key to restoring trust. Finally, the study offers recommendations for future administrations on a sustainable and transparent communication strategy.

Key words: foreign policy, diplomacy, the United States, public diplomacy, "soft power," strategic communications, promotion of democracy.

Вступ. До кінця 2010-х років імідж Сполучених Штатів у світі значно погіршився [5]. Стиль комунікації адміністрації Трампа, її вихід із багатосторонніх угод та неодноразові напруження у відносинах із союзниками підірвали довіру до надійності США. Незважаючи на збере-

ження значної матеріальної потужності, Вашингтон зіткнувся зі зростаючим скептицизмом щодо своєї ролі як стабільного лідера ліберального міжнародного порядку [9]. Для адміністрації Байдена, що прийшла до влади у 2021 році, головним викликом було не лише запровадження нової політики, а й відновлення віри у стійкість зобов'язань США [13].

У відповідь адміністрація Байдена започаткувала чітку комунікаційну стратегію, побудовану навколо гасел «Америка повернулася» та «дипломатія повернулася» [20]. Ці повідомлення мали на меті заспокоїти союзників, відродити м'яку силу США та підтвердити прихильність до мультилатералізму та демократичних цінностей. Важливо, що адміністрація пов'язала авторитет зовнішньої політики з оновленням демократії всередині країни, наголошуючи, що міжнародне лідерство залежить від внутрішньої інституційної сили.

Ця тема має аналітичне значення з трьох точок зору: вона перевіряє теорію «м'якої сили» в умовах фрагментованого цифрового середовища, демонструє межі стратегічної комунікації в поляризованій демократії та підкреслює складність завдання збереження довіри в альянсах на тлі побоювань щодо зміни курсу політики. Головне дослідницьке питання цієї статті полягає в тому, як і в якій мірі комунікаційна стратегія Байдена сприяла відновленню міжнародного іміджу США у період з 2021 по 2024 рік, з акцентом на стратегічних наративах, комунікації в рамках альянсів, просуванні демократії та цифровій публічній дипломатії.

У статті стверджується, що адміністрація Байдена досягла лише часткового відновлення репутації. Комунікація виявилася найбільш ефективною, коли була узгоджена з конкретними політичними діями, зокрема у сфері багатостороннього співробітництва та євроатлантичної безпеки. Однак внутрішня нестабільність, непослідовність політики та неоднозначне сприйняття у країнах Глобального Півдня обмежили загальний вплив. Хоча наратив «Америка повернулася» поліпшив тон і довіру, він не повністю розвіяв сумніви щодо довгострокової надійності Сполучених Штатів.

Стан розробки проблеми та методи дослідження. У літературі з питань зовнішньополітичної комунікації виділяється кілька ключових аспектів, що мають значення для оцінки стратегії адміністрації Байдена. Концепція «м'якої сили» Джозефа Найя підкреслює, що вплив залежить від авторитету, легітимності та узгодженості цінностей і політики, а не лише від самих повідомлень [15]. Наступні наукові дослідження уточнюють цю точку зору, показуючи, що результати «м'якої сили» варіюються

залежно від сприйняття аудиторії [17], тоді як Маттерн підкреслює, що сам дискурс може формувати те, що вважається легітимним [12]. Паралельно з цим дослідження в галузі публічної дипломатії еволюціонували від односторонньої комунікації до мережевої цифрової взаємодії, де довіра постійно перевіряється на прозорість, швидкість та конкуруючі наративи [4, 18]. Дослідження стратегічної комунікації ще більше підкреслюють важливість узгодженості між риторикою та діями, особливо у фрагментованому медіа-середовищі [1, 7].

Водночас дослідження, присвячені репутації та політиці союзів, свідчать про те, що довіра не є кумулятивною, а інтерпретується вибірково: союзники надають більшого значення спостережуваній політичній поведінці, ніж риторичним зобов'язанням [22]. У контексті посилення суперечок щодо ліберального міжнародного порядку вчені стверджують, що відновлення легітимності вимагає як внутрішньої демократичної стійкості, так і ефективного формування коаліцій [3]. Просування демократії, хоча й є центральним елементом стратегії США, також несе ризики непослідовності та вибіркового застосування [2]. У цілому література вказує на те, що успішне відновлення іміджу залежить від взаємодії узгоджених наративів, надійної узгодженості політики, запевнення союзників та адаптивної публічної дипломатії – елементів, які в цій статті аналізуються в інтегрованій парадигмі.

Мета. Метою цієї статті є оцінка того, як і в якій мірі комунікаційна стратегія адміністрації Джо Байдена сприяла відновленню міжнародного іміджу Сполучених Штатів у період 2021–2024 років. Дослідження спрямовано на виявлення ключових механізмів, за допомогою яких стратегічні наративи, дипломатичні сигнали та практики публічної дипломатії впливали на зовнішнє сприйняття авторитету та лідерства США. Особлива увага приділяється взаємозв'язку між риторикою та політичною поведінкою, ролі комунікації у відновленні довіри з союзниками та ефективності повідомлень, орієнтованих на демократію, в контексті глобальних політичних суперечок. Інтегруючи ідеї теорії м'якої сили, публічної дипломатії та досліджень репутації, стаття має на меті надати комплексну оцінку можливостей та обмежень комунікації як інструменту відновлення репутації в сучасних міжнародних відносинах.

Методологія дослідження. У цьому дослідженні використовується якісний підхід на основі аналізу конкретних випадків із застосуванням методу відстеження процесів для вивчення того, як комунікаційна стратегія адміністрації Байдена формувала міжнародний імідж Сполучених Штатів у період з січня 2021 року по грудень

2024 року. У ньому сприйняття репутації США розглядається як залежна змінна, а комунікаційні зусилля адміністрації, через стратегічні наративи, дипломатичні сигнали та публічну дипломатію, як незалежна змінна. Аналіз базується на широкому спектрі джерел, включаючи виступи президента та високопосадовців, стратегічні документи, такі як Стратегія національної безпеки 2022 року та комюніке НАТО, кампанії публічної дипломатії, а також політичні та академічні оцінки. Кожен ключовий епізод оцінюється за чотирма критеріями: чіткість і послідовність наративу, узгодженість риторики з політичними діями, адаптація до різних аудиторій та сигнали довгострокової надійності. У дослідженні застосовується аналітична триангуляція для інтеграції цих джерел, визнаючи, що комунікація є важливим, але не єдиним фактором у формуванні міжнародних уявлень.

Виклад основного матеріалу. Початкова комунікаційна стратегія адміністрації Байдена базувалася на сценарії відновлення, що складався з трьох рівнів. По-перше, Сполучені Штати повернулися до дипломатії, орієнтованої на альянси. По-друге, демократичні цінності мали бути знову інтегровані у зовнішньополітичну практику. По-третє, багатосторонні інституції розглядалися не як обмеження, а як інструменти ефективного лідерства. З точки зору дискурсу цей сценарій навмисно контрастував з одностороннім підходом «Америка перш за все», водночас уникаючи прямої персоналізації протистояння з Трампом [9].

Це був стратегічно раціональний вибір. У сценаріях відновлення репутації комунікатори часто використовують знайомі ідентифікаційні ресурси, щоб зменшити невизначеність і сприяти швидкому сприйняттю. Для європейської та трансатлантичної аудиторій посилення на солідарність НАТО, зобов'язання за статтею 5 та демократичні партнерства стали миттєвими когнітивними якорями [21]. Таким чином, це повідомлення зменшило трансакційні витрати на відновлення дипломатичної довіри.

Проте сценарій відновлення мав і свої обмеження [3]. Оскільки він спирався на риторику «повернення», він передбачав спадкоємність із попереднім порядком, який, на думку багатьох, вже зазнав трансформації внаслідок структурних змін: піднесення Китаю, взаємозалежність, що перетворилася на зброю, фрагментовані інформаційні екосистеми та внутрішні демократичні напруження в багатьох країнах. Адміністрація поступово адаптувалася, пов'язавши відновлення з наративами про конкуренцію, представляючи лідерство США як принципове і водночас стратегічно реалістичне.

З 2021 по 2024 рік узгодженість наративу залишалася високою. Ключові фрази – «союз-

ники», «демократія», «порядок, заснований на правилах», «спільні виклики» – повторювалися на різних майданчиках. Узгодженість допомогла встановити передбачуваність, що є ключовим фактором репутації після різкої нестабільності сигналів у попередні роки [13]. Але сама по собі узгодженість не породжувала довіри; для авторитету потрібне було підкріплення поведінкою.

Комунікація в рамках альянсу стала найміцнішим стовпом відновлення іміджу [21]. Адміністрація швидко відновила консультативні процедури, координувала повідомлення під час самітів і робила акцент на партнерській риторичі, а не на ультиматумах, спрямованих на перекладання відповідальності. Важливу роль відіграла символічна дипломатія: раннє залучення лідерів НАТО та «Великої сімки» сигналізувало про визначення пріоритетів та визнання статусу.

Успіхи в комунікації прискорилися після повномасштабного вторгнення Росії в Україну в лютому 2022 року. США подавали війну як випробування суверенітету, територіальної цілісності та колективної демократичної безпеки. Важливо, що ця наративна лінія супроводжувалася постійною координацією військової допомоги, дипломатією санкцій, обміном розвідданими та синхронізацією політики на рівні Альянсу. Узгодженість повідомлень і дій забезпечила високий рівень довіри [21].

Для багатьох європейських аудиторій ключовим сигналом стала не просто риторична підтримка України з боку США, а здатність Вашингтона координувати дії коаліції в умовах кризового тиску [13]. З точки зору репутації це призвело до зміни сприйняття: від символічного відновлення до оперативної надійності. Імідж США як координатора альянсу значно зміцнився в цей період.

Проте обмеження залишалися очевидними, європейські побоювання щодо довгостроковості політичної стабільності США не зникли. Перспектива майбутніх змін у політиці, пов'язаних із виборчими циклами у США, стримувала повне відновлення довіри. Таким чином, комунікація дозволила відновити довіру в коротко- та середньостроковій перспективі, але лише частково вирішила питання щодо довгострокової стабільності [22].

Ініціатива «Саміт за демократію» (2021, 2023) відіграла центральну роль у нормативній комунікації епохи Байдена. Вона була спрямована на інституціоналізацію транснаціонального дискурсу щодо боротьби з корупцією, громадянського простору, свободи ЗМІ та демократичної стійкості. Як інструмент комунікації, саміт виконував функції визначення порядку денного та формування коаліцій. Його сильні сторони були очевидними. Він став постійним центром уваги

для наративів про демократичну співпрацю, продемонстрував готовність США залучати партнерів поза межами традиційних військових альянсів та пов'язав мову зовнішньої політики з питаннями внутрішнього врядування. Для європейських та деяких індо-тихоокеанських партнерів ця комунікаційна архітектура підкріпила уявлення про оновлення нормативного лідерства [2].

Однак три структурні проблеми зменшили ефективність ініціативи. По-перше, політика залучення учасників викликала суперечки щодо легітимності: рішення про запрошення та виключення деякі спостерігачі розцінювали як геополітичну вибірковість, а не як принципову демократичну оцінку. По-друге, асиметрія у впровадженні послабила переконливий ефект; зобов'язання країн значно відрізнялися, а механізми моніторингу залишалися м'якими. По-третє, частина аудиторії з країн, що не входять до жодного блоку, та країн Глобального Півдня сприймала демократичну парадигму як інструментальну або бінарну, особливо коли вона здавалася відірваною від пріоритетів у сферах розвитку, торгової проблеми та нерівності. Тому процес саміту краще функціонував як сигнал репутації, ніж як інфраструктура трансформаційного врядування. Він покращив дискурсивну координацію між державами, що вже були на одній хвилі, але мав обмежену здатність до перетворення в політично різноманітних регіонах.

Визначальною рисою стратегії Байдена було використання самого процесу відновлення політичної взаємодії як засобу комунікації. Повернення до Паризької угоди та Всесвітньої організації охорони здоров'я стало сигналом про відновлення інституційної прихильності [9]. У теорії стратегічної комунікації такі кроки мають значення, оскільки вони зменшують розрив між декларативними заявами та спостережуваною поведінкою. Водночас ефективність багатосторонньої комунікації залежала від міжгалузевої узгодженості. Комунікація з питань безпеки була порівняно сильною, але економічна комунікація була більш неоднозначною. Зміна курсу адміністрації в промисловій політиці та обережна лібералізація торгівлі викликали неоднозначну реакцію серед партнерів, які підтримували стратегічну координацію, але очікували більш прямих сигналів про відкриття ринку. Це створило враження асиметрії: високий попит на узгодженість коаліції в геополітиці та менша готовність до взаємної економічної відкритості [6].

Кліматична дипломатія демонструвала як потенціал, так і обмеження. Адміністрація подавала заходи щодо боротьби зі зміною клімату як моральний обов'язок, стратегічну конкуренцію

та економічну модернізацію. Таке багатоаспектне подання розширило аудиторію, проте довіра до цих заходів періодично підірвалася через невизначеність у внутрішньому законодавстві та перешкоди у їхньому впровадженні. Зовнішні аудиторії сприймали ці внутрішні обмеження як ознаки нестабільності політики США.

Отже, відновлення багатостороннього діалогу суттєво покращило імідж, але не допомогло повністю вирішити проблеми з довірою у тих сферах, де внутрішня політика стримувала реалізацію політичних заходів.

Окрім дипломатії на рівні самітів, адміністрація інвестувала в інфраструктуру публічної дипломатії. Освітні та професійні обміни, культурна дипломатія, підтримка екосистем незалежних ЗМІ та робота з молоддю залишалися ключовими інструментами довгострокової «м'якої сили». Ці інструменти рідко дають миттєві геополітичні результати, але вони формують міцний «капітал відносин» та епістемічну обізнаність [18].

Цифровий вимір набував дедалі більшого значення. Американські дипломати розширили базу повідомлень в соціальних мережах щодо демократичної стійкості, боротьби з корупцією, медіаграмотності та реагування на дезінформацію. Відповідно до досліджень у галузі цифрової дипломатії, це відображало перехід від статичного мовлення до інтерактивної комунікації та комунікації з швидким реагуванням [1].

Проте цифрові комунікації посилили дві вразливі сторони. По-перше, фрагментація платформ ускладнювала орієнтацію на цільову аудиторію; однакові повідомлення поширювалися в різних інтерпретаційних спільнотах із розбіжним змістом. По-друге, дезінформація та політична поляризація всередині США часто підірвали зовнішню довіру, оскільки іноземна аудиторія сприймала внутрішні конфлікти в США як частину того самого інформаційного потоку [10]. Адміністрація намагалася пом'якшити ці наслідки шляхом спільних заяв із союзниками та наголосу на комунікації, що ґрунтується на фактах. Результати були неоднозначними: ефективність була найвищою в країнах із високим базовим рівнем довіри до інституцій і слабшою в середовищах, де антизахідні наративи та історичні образи були глибоко вкорінені.

Виведення військ з Афганістану в серпні 2021 року стало найсерйознішою комунікаційною невдачею першого року президентства Байдена. Навіть серед союзників, які підтримували завершення війни, враження від недостатніх консультацій та хаотичного проведення операції підірвали довіру. Цей епізод продемонстрував, що в політиці репутації гучні кризи можуть швидко нівелювати звичайні позитивні сигнали [22].

З точки зору узгодженості дій адміністрація зіткнулася з парадоксом довіри. З стратегічної точки зору закінчення тривалої війни можна було представити як раціоналізацію політики та перерозподіл ресурсів. Однак у комунікативному плані міжнародної інтерпретації домінували образи безладу, гуманітарної кризи та розчарування союзників. Подальший вислів адміністрації – «закінчення вічних воєн» з метою зосередження на стратегічній конкуренції – частково знайшов відгук серед еліти, але мало вплинув на негайне відновлення репутації серед широкої громадськості.

Таким чином, ситуація в Афганістані ілюструє загальне правило: комунікаційна стратегія є найбільш вразливою, коли оперативні результати та вибір часу для поширення інформації розходяться. Широкомасштабний проект команди Байдена з відновлення іміджу витримав цей удар, але потребував додаткових зусиль для зміцнення довіри через координацію дій з союзниками під час наступних криз.

Головним висновком є те, що зовнішня комунікація за часів Байдена залишалася обмеженою внутрішньою політикою США. Іноземна аудиторія стежила за поляризацією Конгресу, судовими баталіями, суперечками щодо чесності виборів та конфліктами між партійними ЗМІ як за індикаторами ризику стратегічної нестабільності. Фактично, США комунікували з-за кордону як через офіційну дипломатію, так і через внутрішньополітичне шоу.

Ця реальність змінює класичні уявлення про публічну дипломатію. Уряди можуть регулювати офіційні повідомлення, але не можуть повністю контролювати формування національного нарративу в поляризованих демократіях. Отже, для відновлення репутації зовнішня комунікація має супроводжуватися внутрішніми інституційними сигналами стійкості та спроможності до управління. Адміністрація намагалася вирішити цю проблему шляхом постійного пов'язування внутрішнього оновлення з авторитетом зовнішньої політики. Проте зовнішня аудиторія часто оцінювала стійкість не за риторикою, а за інституційною спроможністю дотримуватися зобов'язань, незалежно від зміни адміністрацій. Це допомагає пояснити, чому відновлення репутації залишилося частковим, незважаючи на значні комунікативні зусилля.

Ще одним способом оцінки комунікаційної стратегії Байдена є розбивка результатів за сферами політики. Адміністрація не поширювала єдиного, одноманітного повідомлення; вона координувала кілька тематичних нарративів, що відрізнялися за рівнем узгодженості та переконливості.

Сфера безпеки. Це була сфера з найвищою комунікативною узгодженістю та найсильнішим

перетворенням довіри. Повідомлення пов'язували солідарність альянсу, захист суверенітету та стримування ревізійної агресії. Оскільки ці твердження неодноразово підкріплювалися конкретними механізмами координації, міжнародна аудиторія, особливо в Європі, схилилася до того, щоб розглядати США як надійного гаранта, а не як декларативну позицію [21]. Отже, комунікація у сфері безпеки функціонувала як репутаційний якір ширшого проекту відновлення.

В економічній сфері результати комунікаційної діяльності були більш неоднозначними. Адміністрація презентувала свою економічну стратегію як «зовнішню політику для середнього класу», наголошуючи на стійкості ланцюгів постачання, промислової політики та стратегічних інвестиціях. Хоча таке формулювання мало внутрішньополітичну логіку, деякі партнери розцінили його як орієнтоване на внутрішні проблеми та лише частково сумісне з ліберальною міжнародною економічною відкритістю. З точки зору репутації економічний нарратив не зазнав краху, але викликав неоднозначні зовнішні оцінки та мав меншу компенсаційну цінність у плані «м'якої сили», ніж комунікація з питань безпеки [6].

Комунікація щодо клімату була амбітною з нормативної точки зору та помітною з інституційної. Повернення до кліматичних переговорів сигналізувало про міжнародну відповідальність та серйозність багатосторонніх відносин. Проте довіра до кліматичної політики значною мірою залежала від внутрішньої спроможності її реалізації, і зовнішні спостерігачі пильно стежили за внутрішніми політичними суперечками у США [6].

Адміністрація Байдена також відрізнялася від попередньої за стилем, ритмом та інституційним тоном. Дипломатична комунікація стала більш сценарною, менш персоналізованою та більш скоординованою між відомствами. Для союзників, звиклих до процедурної дипломатії, ця стилістична зміна мала суттєві наслідки, оскільки сам стиль комунікації передає очікування щодо управління. Особистість лідера мала значення у двох протилежних аспектах. З одного боку, тривала кар'єра Байдена у зовнішній політиці та його мова, орієнтована на відносини, сприяли заспокоєнню еліти. З іншого боку, періодичні сприйняття стратегічного перенапруження або розмиття повідомлень викликали сумніви щодо того, чи зможе адміністрація зберегти дисципліну нарративу в умовах численних одночасних криз. У переповненому кризових ситуацій середовищі навіть загалом послідовна комунікаційна стратегія може зазнати тематичного розмиття.

Ще однією помітною рисою було використання адміністрацією механізмів посилення впливу коаліції. Замість того, щоб зосереджувати

кожне повідомлення на односторонніх заявах США, Вашингтон часто вбудовував комунікацію у спільні заяви, багатосторонні форуми. Ця стратегія підвищила легітимність, оскільки виносила підтвердження назовні. Коли союзники публічно повторювали ключові тези США, повідомлення здавалося менш гегемоністським і більш колективно санкціонованим.

Однак посилення впливу коаліції мало свої межі. У політично різноманітних глобальних контекстах повідомлення, підписані західними коаліціями, іноді трактувалися як комунікація блоку, а не як відстоювання універсальних норм. Це свідчить про те, що інституційний голос слід урізноманітнити не лише серед союзників, а й серед ширшого кола регіональних партнерів, якщо репутаційний вплив має вийти за межі однодумних мереж.

Жодна сучасна комунікаційна стратегія не може бути оцінена без урахування суперечливих контрнарративів. Під час президентства Байдена повідомлення США стикалися з постійним спротивом з боку державних ЗМІ-конкурентів, інфраструктур дезінформації та опортуністичних політичних акторів. Контрнарративи зображували просування демократії США як вибіркочну, політику альянсів як стримування, а дискурс про права людини як інструмент. Ці контрнарративи мали асиметричний вплив. У середовищах союзників, що характеризуються високим рівнем довіри, їхня переконлива сила була обмеженою. У суспільствах з низьким рівнем довіри або політичною нестабільністю вони взаємодіяли з існуючим скептицизмом та історичними образами, тим самим знижуючи ефективність комунікації США. Практичний висновок полягає в тому, що конкуренція за репутацію полягає не стільки в тому, щоб перемогти кожне суперечливе повідомлення, скільки в тому, щоб з часом зберегти достатню довіру серед стратегічно важливих аудиторій.

Адміністрація Байдена намагалася впоратися з суперечками за допомогою повідомлень, заснованих на фактах, партнерства з незалежними ЗМІ та координації з демократичними урядами щодо цілісності інформації. Проте стратегічна комунікація в цифрових системах залишається структурно невідповідною через асиметрію швидкості: емоційно заряджені контрнарративи часто поширюються швидше, ніж інституційні спростування. Ця проблема є системною, а не специфічною для адміністрації, але вона суттєво вплинула на межі відновлення іміджу.

Важливе питання, що потребує інтерпретації, полягає в тому, чи комунікація епохи Байдена означала відновлення колишньої ідентичності лідерства США чи ж її переосмислення для нової геополітичної епохи. Докази вказують на гібридний результат. Адміністрація відновила багато

традиційних символів американського лідерства (альянси, інституції, демократичний дискурс), водночас частково адаптувавши їх до умов стратегічної конкуренції та технологічної фрагментації. Проте адаптація залишилася неповною. Там, де комунікація США залишалася заснованою на старих моделях лідерства, переконливий вплив іноді досягав межі.

З теоретичної точки зору це означає, що стратегія відновлення репутації після кризи не може ґрунтуватися виключно на відновленні історичного іміджу бренду. Великі держави повинні також демонструвати інституційне навчання. Іншими словами, «ретроспективні» нарративи є найбільш ефективними, коли супроводжуються конкретними доказами інновацій у політиці та комунікації.

Для української наукової та політичної дискусії цей випадок має конкретне значення, що виходить за межі загального трансатлантичного аналізу. З 2022 року комунікація США щодо України поєднує стратегічний, нормативний та суспільний виміри: захист суверенітету, захист демократичного самовизначення та захист принципів міжнародного права проти територіального ревізйонізму. Така архітектура комунікації допомогла зберегти згуртованість коаліції та суспільну легітимність заходів довгострокової підтримки. Водночас випадок України також ілюструє головне застереження статті: риторика зберігає переконливу силу лише тоді, коли пов'язана з передбачуваним виконанням. Тому українські та європейські аналітики оцінюють повідомлення США не лише за декларативною підтримкою, а й за безперервною допомогою, управлінням коаліцією та інституційною координацією в умовах внутрішнього політичного напруження у США. У цьому сенсі Україна стала як бенефіціаром відновленої комунікації альянсу США, так і барометром його стійкості в режимі реального часу.

З методологічної точки зору цей випадок спонукає українських дослідників поєднувати аналіз дискурсу з моніторингом реалізації політики. Таке поєднання дозволяє зробити більш точні висновки щодо того, коли стратегічна комунікація свідчить про стійку прихильність, а коли вона виконує переважно функцію короткострокового сигналу. Це особливо важливо для середніх і малих держав, чий розрахунок щодо безпеки залежить від надійності зобов'язань великих держав.

Отже, випадок з Байденом слід трактувати не як остаточне відновлення, а як важливий (і досі суперечливий) етап у тривалому циклі відновлення іміджу США.

Висновки. У цій статті розглядається, як адміністрація Байдена використовувала комунікаційну стратегію для відновлення міжнародного

іміджу Сполучених Штатів після президентства Трампа. У ній зроблено висновок, що в період з 2021 по 2024 рік США досягли часткового відновлення репутації, яке відрізнялося залежно від цільової аудиторії. Найбільш значні покращення відбулися у відносинах з партнерами по НАТО та ЄС, де комунікативне заспокоєння підкріплювалося послідовною координацією політики. У цих контекстах наратив «Америка повернулася» допоміг відновити дипломатичний тон, передбачуваність та довіру серед ключових союзників. Водночас повне відновлення довіри залишалося обмеженим через низку структурних обмежень. До них належали репутаційні потрясіння, такі як ситуація в Афганістані, постійна внутрішня поляризація та невизначеність щодо довгострокової політичної стабільності, неоднакове сприйняття повідомлень, орієнтованих на демократію, за межами трансатлантичної сфери, а також невідповідності між риторикою та політикою в різних

сферах. Результати дослідження підтверджують, що відновлення міжнародного іміджу є поступовим процесом, у якому комунікація є ефективною лише тоді, коли її підкріплюють надійні та послідовні дії, а також коли вона адаптована до різних аудиторій.

Загалом, дослідження показує, що комунікаційна стратегія може сприяти відновленню міжнародної довіри, але не може замінити результативність політики чи інституційну стабільність. У роздробленому та конкурентному глобальному середовищі стабільне зміцнення репутації залежить від узгодженості наративу та довгострокових зобов'язань. Для майбутніх адміністрацій США збереження авторитету вимагатиме послідовної взаємодії з союзниками, прозорої комунікації в кризових ситуаціях та публічної дипломатії, орієнтованої на конкретні регіони, без чого навіть ефективні наративи ризикують швидко втратити свою силу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Bjola C., Holmes M. *Digital Diplomacy: Theory and Practice*. London : Routledge, 2015. 252 p.
2. Carothers T., Press B. *Understanding and Improving the U.S. Democracy Agenda*. Washington, DC : Carnegie Endowment for International Peace, 2022. 34 p.
3. Cooley A., Nexon D. H. *Exit from Hegemony: The Unraveling of the American Global Order*. New York : Oxford University Press, 2020. 280 p.
4. Cull N. J. *Public Diplomacy: Foundations for Global Engagement in the Digital Age*. Cambridge : Polity Press, 2019. 272 p.
5. Daalder I. H., Lindsay J. M. *The Empty Throne: America's Abdication of Global Leadership*. New York : PublicAffairs, 2018. 256 p.
6. Drezner D. W. *The Song Remains the Same: International Relations After COVID-19*. International Organization, 2020. №74, т.1. P. E18–E35.
7. Entman R. M. *Theorizing Mediated Public Diplomacy: The U.S. Case // The International Journal of Press/Politics*, 2008. № 2, т. 13. P. 87–102.
8. Gregory B. *American Public Diplomacy: Enduring Characteristics, Elusive Transformation / The Hague Journal of Diplomacy*, 2011. № 3-4, т. P. 351–372.
9. Ikenberry G. J. *A World Safe for Democracy: Liberal Internationalism and the Crises of Global Order*. New Haven : Yale University Press, 2020. 408 p.
10. Kavanagh J., Rich M. D. *Truth Decay: An Initial Exploration of the Diminishing Role of Facts and Analysis in American Public Life*. Santa Monica, CA : RAND Corporation, 2018. 326 p.
11. Manor I. *The Digitalization of Public Diplomacy*. Springer, 2019. 356 p.
12. Mattern J. B. *Why 'Soft Power' Isn't So Soft: Representational Force and the Sociolinguistic Construction of Attraction in World Politics*. Millennium: Journal of International Studies. 2005. № 3, т. 33. P. 583–612.
13. Mercer J. *Reputation and International Politics*. Ithaca : Cornell University Press, 2010. 248 p.
14. Nye J. S. *Do Morals Matter? Presidents and Foreign Policy from FDR to Trump*. Oxford : Oxford University Press, 2020. 268 p.
15. Nye J. S. *Soft Power: The Means to Success in World Politics*. New York : Public Affairs, 2004. 206 p.
16. Nye J. S. *The Future of Power*. New York : Public Affairs, 2011. 300 p.
17. Ohnesorge H. W. *Soft Power: The Forces of Attraction in International Relations*. Cham : Springer, 2020. 307 p.
18. Pamment J. *New Public Diplomacy in the 21st Century: A Comparative Study of Policy and Practice*. London : Routledge, 2014. 184 p.
19. Remarks by President Biden at the 2021 Virtual Munich Security Conference, Washington, 19 February 2021. URL: <https://va.usembassy.gov/remarks-by-president-biden-at-the-2021-virtual-munich-security-conference/> (дата звернення: 16.03.2026).
20. Remarks by President Biden on America's Place in the World, Washington, 4 February 2021. URL: <https://www.documentcloud.org/documents/20473164-remarks-by-president-biden-on-americas-place-in-the-world/?mode=document> (дата звернення: 16.03.2026).

21. Sloat A. The West's United Response to Russia's Invasion of Ukraine. Washington, DC : Brookings Institution, 2022. URL: <https://www.brookings.edu/articles/russias-ambitions-ukraines-resistance-and-the-west-s-response/> (дата звернення: 10.03.2026).

22. Wright T. Aftershocks: Pandemic Politics and the End of the Old International Order. New York : St. Martin's Press, 2021. 320 p.

Дата першого надходження статті до видання: 31.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 30.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 20.05.2026